

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΔΙΑΠΡΕΠΕΙΣ ΕΛΛΗΝΕΣ

ΤΟ ΑΞΙΩΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥΣ

Μια έρευνα του «Μηχουκέτου». Οι αιώνιοι αντίγραφές μας. Το αξίωμα της ζωής των εξεχόντων Έλλήνων. Τι άπαν- τεύν οι λόγιοι, οι πολιτικοί, οι επιστήμονες. Το «σημερινό» και το «αύριον» του κ. Νιρβάνα. Τι λέγει ο κ. Συναδινός. Το άνωτερο ιδανικό του κ. Θωμοπούλου. Ο άλλτρευτισμός του κ. Δεξιάδη. Η γνώμη του κ. Ίακωβίδου, κτλ. κτλ.

Κάθε άνθρωπος μπαίνει στη ζωή, αγωνίζεται, παλαίει, επικρατεί, νικά ή ηττείται, ποτεύοντας σε μιά ιδέα. Κάθε άνθρωπος ζή, ενεργεί, δοά, δημιουργεί έχοντας ένα αξίωμα. Ένα σκοπό, μιά πί- στι. Μικροί και μεγάλοι, φτωχοί και πλούσιοι, Ένδοξοι και άφαντοι: στον κόσμο αυτό, κινούνται σύμφωνα με το αξίωμα στο όποιον πι- στεύουν.

Οι βασιλείς, οι πρίγκιπες, οι κληματαίδια του μεσοίωνα ανέγνω- ραν το αξίωμα τους πάνω στους θρησούς των, στα οικόσημά των, στο ζήσος των.

Σήμερα όμως δέν υπάρχουν κοινωνικές διακρίσεις. Πάνω από τις εξώθους των πολιτών και των πλέον σημανόντων, άπάραξε μό- νο ο φριχτός του οίκου των. Κατέλεσαν και έθρηματισθήσαν οι θι- ροί στο πέρασμα των χρόνων... Πιά να μάθη συνεπώς κανείς το αξίωμα της ζωής των συγχρόνων εξεχόντων Έλλήνων πρέ- πει να τους κινήρηση στο σπίτι, στο γρα- φείο ή στα κέντρα και να τους το ζητήσει έγγραφως.

Αυτό έκάμαμε κι' εμείς. Οτιλοτήσαμε με Ισομηνή και εξήλθομεν εις αναζήτησιν των σημανόντων πολιτικών, λογίων, επι- στήμων, καλλιτεχνών, στρατιωτικών. Ή- ζήτησαμε το αξίωμα της ζωής ενός έκά- στο και σός δίνουμε σημερα την πρώτην σειρά της έρενης μας αυτής—πώς άλλως να την δνομάσθω κανείς—λίγο ε- σπειμένα, γιατί δνοτάσος, όπως πάντα συμβαίνει, έτερον έδδοκαδισόν περιωδισόν πληροορηθέν τά των ενεργών του «Μπουκότου», έσπευσε να μιάς άπογρά- ψη—ή αιώνια ιστορία—και να άποβάλη προς τους έπίδους ανθρώπους το αυτό ά- κριβός έρώτημα.

Πρώτος είχε την καλοσύνη ν' άπαν- τηση επί του ερωτήματός μας ο γνωστός λογιτένης κι' έκλεκτός συνεργάτης μας κ. ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ.

Ίδού τί μιάς έγραψε σχετικάς ο κ. Νιρβάνας :

«Δέν μορλώ να πώ, πώς είχα ώνε- μένο αξίωμα στη ζωή μου. Άλλαξα αξίωματα, όπως άλλαξα και ιδέες και όπως είμαι πρθβνομος—ποιός ξέρει—ν' αλλάξω άκόμα. Πρέπει διαρκώς ν' ανα- θεωρούμε τον έαυτό μας. Όταν ήμουν νέος είχα στις έπιμεφαλίδες των έπι- στολών μου τυπωμένο το ρητό: «Θ α ρ σ ε ι ν χ ρ ή». Όχι ως δέιγμα της αισιοδοξίας μου, αλλά ως τονικό της, σος στιγμής άπισιοδοξίας. Με την πι- στιν, ότι «τ α χ' α υ ρ ο υ ν έ σ ε τ' α μ ε ι ν ο υ» προχώρησα πάντα στη ζωή μου. Και δέν είμαι καθόλου μετανοήμένος γι' αυτό. Είνε ένα δόγμα, που μορπει να το κρατήρη κανείς ως την παραμονή του 'νανάτου του. Ποιάς ξέρει ένν και το τελευταίο «αύριον»—ή άνω- παρξία—δέν είναι «άμεινον». Από το σημερα...»

Ο δήμαρχος Άθηνών κ. ΣΠ. ΜΕΡΚΟΥΡΗΣ μιάς έστειλε έγ- γράφος την εξής άπάντησι :

«Νά δώ την πόλιν των Άθηνών, όπως ήταν και την εποχή του Περικλέους. Θα κάμω δε ό,τι μου είναι δυνατόν για να πραγ- ματοποιήσω αυτό το όνειρο της ζωής μου».

Ο τέως ύπουργός της Προνοίας κ. ΑΠ. ΔΟΣΙΑΔΗΣ μιάς απέ-

στειλε σχετικάς το κάτωθι σημείωμα :

«Το αξίωμα της ζωής μου είναι πώς να ήμπορέσω να καθ- μου προξήν να λαμνοήσω τον έαυτόν μου και να αποβλήσω εις το συρφετόν των άλλων».

Ο τέως Πρύτανης του Πανεπιστημίου και Ακαδημαϊκός κ. ΘΕΟΔ. ΒΟΡΕΛΑΣ, μιάς άπάντησε ως εξής :

«Τα αξίωματα στη ζωή ; Μά νομίζω πώς το «Α ί ε ν ά ρ ρ α ε ι υ ε ι ν» είναι το καλύτερο. Αυτό έχω ως αξίωμα στη ζωή μου».

Ο θεατρικός συγγραφέας κ. ΘΕΟΔ. ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ, μιάς έστειλε την εξής άπάντησι :

«Νά μην κάμω ποτέ μου ένθωμα να κλάνη από δική μου ύπατιότητα».

Ο Διευθυντής της Σχολής Καλών Τε- χνών και διακεκριμένος καλλιτέχνης κ. Γ. ΙΑΚΩΒΙΔΗΣ μιάς γράφει :

«Το αξίωμα της ζωής μου είναι η δ- λοκληρωτική και άπόλυτος άφροσύνης εις το έργο μου, ένεινο που λέγει ο άρχαίος Κλεόβουλος : «Μ ε λ ε τ η π ά ν».

Ο καθηγητής της Άνωτ. Σχολής Κα- λών Τεχνών και διακεκριμένος γλύπτης κ. Θ. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΣ, μιάς άπάντησε την ά- κολούθη άπάντησι στο ερώτημά μας :

«Πού το αξίωμα της ζωής μου ; Η πίστις μου προς ένα άνωτερο ιδανικό. Τά άρνηνα μάτια της ψυχής μου για να το φθάσω, και ή περιφρόνησις προς κάθε ματαιοδοξία. Και όπως λέγει ο Μορξιάς στο ύπεροχο αυτό τετραστίχο που το με- τέφρασε προ καιρού στην 'Αλεξάνδρεια ο έκλεκτός φίλος μου Παύλος Γενούδης : «Ωμίνα, ανθρώπινη καρδιά κι' άνθρωπε (δύχος πίστη) που θάμπωσαν τα μάτια σου άπ' τα πολ- (λά τα φώτα, το πώς φωτίζει μέσα μου ποτές σου δέν (θά μάθης) το σκότος που το φύλλωμα του δρομου (αυτού μου οίχτην».

Ο ποιητής κ. ΣΩΤ. ΣΚΙΠΗΣ μιάς γρά- φει :

«Πού το αξίωμα της ζωής μου, ρω- τάτε ; Μά ύπόρχει ώραιότερο πράγμα άπ' το να άφροώνεται κανείς δλοκληρωτικά σ' ότι άληθινά άγαπά ;»

Ο έκλεκτός συνεργάτης μας ποιητής κ. ΝΑΠ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ :

«Το φιλοσοφικό αξίωμα της ζωής μου. Οι άνθρωποι διαι- ροούνται σε τρείς κατηγορίες : στους ανθρώπους του «π ι σ τ ε υ ε κ α ι μ ή έ ρ ε υ ν α», στους ανθρώπους του «π ι σ τ ε υ ε, δ λ λ α κ' έ ρ ε υ ν α», και στους ανθρώπους του «μ η π ι σ τ ε υ ε, δ λ λ α έ ρ ε υ ν α». Άνήκω σ' αυτούς τους τελευ- ταίους».

Ο γνωστός θεατρικός συγγραφέας κ. ΣΠ. ΜΕΛΑΣ είχε την καλοσύνη να μιάς άπάντηση σχετικάς ως εξής :

«Πάντα μπροστά. Μή γροξής να κυτάξης πίσω, για να μην κιάθης ό,τι και ή γυναίκα του Δούτ».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : «Άλλες άπαντήσεις».

ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΙΑ ΜΟΥ

Η νόχτα φεύγει δλόγαρη. Νεράδα μου και (μάτια, ή βλέπεις τ' άστρο κι' άργυρνάς κι' άπέντα (θυμάσαι ; «Αν έχη ο άνος μουσικά τά βλεφαρά σου (κλείσιον, ζ έρωσ μου σαν δνειρο θάρρη να τά φύληση. Κι' άν τ' άστρα εξέρχουνι κυτάς όπου ψηλά (ζαγοίνου, τ' άστρο κι' έγώ θε να θωρδ, κι' έτσι ή μα- (τιές μας ομίγουν.

Πριν σε γνωρίσω μέτρασα τ' άστέρια του ού- (ρανού. Σ' έγνώρισα, τά μέτρασα και είπα με το ύού : «Δού άστρα άποψε λείπουνε. πού νάνα πιη- (γυμμένα Κι' έψαχνα γύρω να τά βρώ, κι' έψαχνα στα (χαμένα. 'Αλλ' είδα τά ματάκια σου ποδαι φωτιές γε- (μάτα κι' είπα : Τ' άστέρια ποδίσταν, νάτα τ' ά- (στέρια, να τα !

Οι γρόλοι που κρυφοκλιούν με βλέπουν και (μού λένε : «Πάχα γιατί τά μάτια σου μέρα και νύχτα (κλείνε Κι' έγώ τούς λέω :—Τό γιατί ρωτάτε νά σας (πώ ; Γιατ' έχω μέρες νά τή δώ την κόρη που ά- (γαπά ! + Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ